

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια εκ' τής σελίδος 2101)

δέν βρισκόταν πουθενά... Ούτε και στο δωμάτιο του θείου Φλοράν ήταν... Μιά μόνον ξέγνησις απόμνευε του μυστηρίου: ότι ο θείος Σουλβαίν είχε βγῆ ξέω...

Γρήγορα-γρήγορα, ἡ θεία Ἀδριανὴ ξαναγύρισε στὸ κεφάλο καὶ φώναξε:

— Σουλβία! Σουλβία!

Ἡ ὑπηρετρία ἔτρεξε ἀμέσως.

— Ὁ κύριος βῆκε ἔξω; τὴν ρώτησε.

— Ναί, κυρία... Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι.

— Καὶ ξαναγύρισε;

— Σχεδὸν ἀμέσως...

— Μήπως τὸν εἶδες νὰ ξαναβγαίνει ἔξω;

— Ὅχι, κυρία, δὲν ξαναβῆκε ἔξω. Τὸν ἄκουσα πρὸ μιᾶς ὥρας στὴν κάμαρή του νὰ μετακινῆ τὸ ντουλάπι ἢ τὸ γραφεῖο.

Ἡ Ντενίξ κ' ἡ θεία τῆς ξαναγύρισαν πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ θείου Σουλβαίν. Μὰ μονάχα ἡ τελευταία μῆκε μέσα.

— Ναί, εἶπε, πραγματικά. Τὸ γραφεῖο ἔχει μετακινήθῃ...

κι' ἕνα ἀπὸ τὰ συρτάρια εἶνε ἀνοικτὸ...

Κι' ἄρχισε νὰ φωτίζῃ ὅλα τὰ ἐπιπλα, τὰ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου... Τὸ παράθυρο τὸ ἐκρυβαν βαρεῖα παραπετάσματα... Τὸ ντουλάπι μὲ τὸν καθρέφτη ἦταν μισάνοικτο...

Ἐξαφνὴ ἡ θεία Ἀδριανὴ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ... κ' ἡ Ντενίξ ἀναπήδησε...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἔτρεψε σύγκορη κ' ἡ νέα εἶδε ὅτι τῆς ἔδειχνε καταγῆς ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ἄσπρο: ἕνας μαῦρος σταυρὸς ἦταν χαραγμένος σ' αὐτό...

— Πάλι τὰ ἴδια! τρυφίλοι ἐξετρελλωμένη. Ντενίξ! Ντενίξ!

Ποῦ εἶνε ὁ θεὸς σου... Φοβῶμαι... Τρέμω...

Καὶ συγχρόνως ἡ θεία Ἀδριανὴ πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ παραμέτρησε τὴν κουρτίνα σὺν νάθελε νὰ κυττάξῃ ἔξω...

Μὰ τότε ἡ νέα τὴν εἶδε νὰ τραβιέται πίσω περίτρημη, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπὸ ἕναν ἀέραντο τοῦμο...

Νομίζοντας μάλιστα πὸς θάπεφε κάτω, ἔτρεξε καὶ πρόλαβε νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὴ λάμπα ἀπ' τὸ χέρι...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἦθελε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἄναρθρο ἤχοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς...

Ἐτρεψε σύγκορη, καὶ τὰ μάτια τῆς ἔιχαν πεταχτῆ ἔξω ἀπ' τὴς κόγχες τους, ἐνῶ μὲ τὸ χέρι τῆς ἔδειχνε πρὸς τὸ παράθυρο.

(Ἄκοιλοθεῖ)

ΗΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

(Συνέχεια ἐκ' τής σελίδος 2094)

Τὰ ἱπποτικά αὐτὰ λόγια τοῦ νικητοῦ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὴ διάθεσὶ τοῦ τοῦ νικημένο, δὲν ἔκαναν καμμιά αἰσθησὶ στὸ βασιλεῖα, ὁ ὁποῖος ἠθέλε νὰ ἦταν διαφορετικὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας καὶ ὁ ὁποῖος ἔμενε σιωπηλὸς καὶ κατωσίφης.

Τρεῖς φορὲς ὁ Ζαρνακ ἰκέτευε τοῦ κἀκου τὸν βασιλεῖα νὰ χάρισῃ τὴ ζωὴ στὸν Λά Σαταινιερί. Τρεῖς φορὲς ἰκέτευσε τὸν ἀντίπαλό του καὶ παλαιὸ του φίλο νὰ παραδεχτῆ τὸ ἄδικο του καὶ νὰ ξαναρχίσουν τὴν παλιὰ φιλία τους.

Ὁ Λά Σαταινιερί ἔμενε ἄφωνος.

Χρειάστηκε, τέλος, νὰ ἐπέμβῃ ὁ κοντόσταυλος Μουμαραναὺ στὸν βασιλεῖα γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι.

Μὲ μιὰ κουρασμένη κίνησι ὁ Ἐρρίκος 2ος, πού ἡ μονομαχία δὲν τὸν ἐνδιέφερε πειὰ, διέταξε νὰ μεταφέρουν τὸν πληγωμένο στὴ σκηνή του.

Κι' ἐνῶ τώρα ὁ Ζαρνακ χαίροταν τὸ θρίαμβό του καὶ μεθοῦσε μὲ τὴς ἐπεσημῆες τοῦ πλήθους, ὁ ἀντίπαλός του ἀφίριζε ἀπ' τὸ κακὸ του.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού εἶχε βρεθῆ τὸ δάσκαλό του στὸ πεδίο τῆς τιμῆς... Θεωρῶντας τὸν ἑαυτοῦ τὸ ὡς ἀτμισμένο, δὲν εἶχε πειὰ παρὰ μιὰ μόνο σκέψι: Νὰ μὴν ἐπιζῆσι τῆς ἀτιμίας του. Καὶ μὲς' στὴ μανία του ἀπέσπασε τοὺς ἐπιδέσμοις πού εἶχαν βάλει στὸ τραῦμα του κι' ἀρνήθηκε κάθε περιθάλψι.

Ἐτσι, ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, πέθανε.

Ὁ λαὸς, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό του, δὲν μπόρεσε νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν του κατὰ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκρίνει νὰ γίνῃ μπροστὰ στὰ μάτια του μιὰ τόσο βάρβαρη μονομαχία καὶ πού εἶχε ἐγκαινιάσει τόσο ὄσχημα τὴν βασιλεία του...

Μὰ κ' ἡ μοῖρα ἐμφώρησε σκληρὰ τὸν Ἐρρίκο 2ον γι' αὐτό: Δέκα χρόνια ἀργότερα, ὁ κόρης τῆς Μονγομερὺ, σ' ἕνα κονταροχτύπημα πού ἔγινε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς κόρης τοῦ βασιλέως, ἔβγαλε τὸ μάτι τοῦ Ἐρρίκου 2ου, ὁ ὁποῖος ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες πέθανε ἀπ' τὴν πληγὴ του.

Πέθανε στὴς 10 Ἰουλίου 1559, δηλαδὴ δέκα χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Λά Σαταινιερί.

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Συνέχεια ἐκ' τής σελίδος 2081)

«Χθὲς τὸ βράδυ, διπλοῦν φοινικὸν δράμα ζηλοτυπίας ἔλαβε χώραν εἰς μιὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Περειρ. Ὁ κ. Χ., φανταζόμενος ὅτι ἀπατάται ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἐπυροβόλησεν ἐναντίον τῆς καὶ τὴν ἐφόνευσε. Κατόπι ἐφόνευσε καὶ τὸν ἑπταετῆ υἱὸν του καὶ ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ σφαῖρα δμως ἠτύχησε καὶ ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς. Ὁ ἐγκληματίας συνελήφθη καὶ κρατεῖται εἰς τὴν Ἀσφάλειαν».

Ἐδειξα τὴν εἰδησι αὐτὴν στὸν προϊστάμενό μου, ὁ ὁποῖός μου εἶπε:

— Κάναμε ὅτι μποροῦσαμε γιὰ ν' ἀποφύγομε τὸ δράμα αὐτό. Ἡ ἀνάγκησις ἀπεκάλυψε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ τραγωδία ὠφέλειτο σ' ἕνα φίλο τοῦ φονέως, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρωταπυργίας, τοῦ εἶχε στείλει τὸ σκίτσο πού τὸν παρίστανε κεραιφόρο, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὴς αἱματηρῆς συνέπειες τῆς φάρσας του.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Συνέχεια ἐκ' τής σελίδος 2074)

Ἡ πριγκήτισσα ἔβγαλε τότε τὴν κόυπα τῆς κι' ἔδειξε σὶ ὁ βασιλεῖα πὼς τὴ χρησιμοποιοῦσε. Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ βασιληῖα, θαμπώθηκε καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόυπα.

— Θὰ σοῦ τὴν δώσω, τοῦ ἀπάντησε ἡ κόρη του, ἂν ὑποταχθῆς τῇ μένα.

Κι' ὁ βασιληῖα δέχτηκε νὰ ὑποταχθῆ στὴν πριγκήτισσα, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε τότε:

— Κι' ἐγὼ ἔκανα τὸ ἴδιο, ἄλλοτε, γιὰ ν' ἀποκτήσω αὐτὴ τὴν κόυπα. Δόθηκα σ' ἕνα παλληκάρι...

Κι' ὁ βασιληῖα, ἀναγνωρίζοντας τὴν κόρη του, τὴν συχώρεσε...

Ἐπειτα ἡ πριγκήτισσα πῆγε κι' εἶδε τὸν χρίστη, στὸν ὁποῖο ἀναγνώρισε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ λαχταρισμένη ἔπεσε στὴν ἀγκάλια του, γιὰ τὸν ἀγαποῦσε τελέως... Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλβανό, αὐτὸν τὸν γέμισε μὲ χρυσὰ νομίσματα, γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ τὸ πάθημά του.

Ἐπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ βασιληῖα, ἡ κόρη του κι' ὁ χρίστης, γύρισαν στὸ παλάτι, ὅπου ἔγινε ὁ γάμος τους πού βάστηξε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες, μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια...

Σήμερα ἔχουν ἕνα σωρὸ παιδιά. Τοὺς εἶδα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, καὶ μὲ παρακάλεσαν νὰ πῶ χαιρετίσματα σ' ἄλλους σας...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

(Συνέχεια ἐκ' τής σελίδος 2112)

δωσε τὴν γαλήνη τοῦ πνεύματος, τὴν ἰσορροπίαν, τὴν ἐμπιστοσύνην στὸν ἑαυτοῦ του. Γι' αὐτὸ εἶμαι τώρα περισσότερο εὐποτισμένη, ἀπὸ ὅτι ἦμουν ποτέ...

Δὲν νοιώθω τὴν μεθυστικὴν, τὴν τρελλὴν καὶ θορυβώδη εὐτυχίαν ἐνὸς χαμινοῦ, μὰ μιὰ εὐτυχία θαθεῖα, γερὴ, σοβαρὴ καὶ εὐθύμη συγχρόνως...

Ὁ Κάρλαιλ εἶπε: «Ὁ ἔρωσι εἶνε τὸ κέντημα τῆς φαντασίας στὸ πνεῦμα τῆς πραγματικότητος».

Ἄλλοτε, ἔφτιαξα ἕνα λαμπρὸ κέντημα, μὰ ἀκατάστατο, σ' ἕνα πανί ἐλαφρὸ πού μὲ τὸ πρῶτο γάντζωμά του κἀνω, κατακομματιαστικῆς. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κέντημά μου ἔεινε καθαρὸ, λιγώτερο λαμπρὸ, μὰ, πὸ κανονικὸ, σ' ἕνα ὠραῖο ὕφασμα, ὅσο μετὰξί κι' ἀσφαλτάκωτο...

Νὰ γιὰτι παντρεύτηκα τὸν Φράνσο Τόν.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΘΡΝΤ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΥΨΗ

Στὰ στήθειά μου ἡ καρδιά βαρεῖα, μολῶβι
Κομπόδεμα τὸ κρίμα στὸ λαιμό
Καὶ πού νὰ βρῶ μιὰν ἄκρη, ἕνα καλῶβι
Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο νὰ κρυφτῶ
Ποῦνα τὰ μάτια μου σ' ἐμένα
Καρφωμένα;

Νέα Ἰόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ